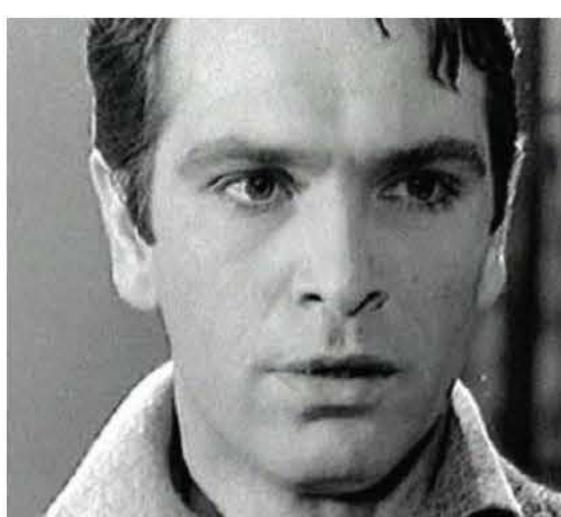

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πάνω: Μελίνα Μερκούρη: Η γυναίκα σύμβολο. Μεσαία πάνω: Αλίκη Βουγιουκλάκη τον τίτλο της «εθνικής σtar» τον κράτησε μέχρι τέλους. Πάνω δεξιά: Τζένη Καρέζη: Μια γλυκιά ζεστή παρουσία. Μεσαία κάτω: Νίκος Κούρκουλος: ο ωραίος αλλά και ταλαντούχος. Κάτω δεξιά: Νίκος Ηλιόπουλος ο κωμικός με το δικό του στυλ. Αριστερά: Θανάσης Βέγγος με την γνωστή στάκα: «Καλοί μου άνθρωποι».

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ «ΣΤΑΡΣ» ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΥΠΗΡΞΕ ΚΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ

Αγαπητέ αναγνώστη καλημέρα,
Oλοκληρώνουμε την σειρά των αναμνήσεων «Στιγμές της ζωής» για τον ελληνικό κινηματογράφο κλίνοντας έτσι τον κύκλο των πρώτων ελληνικών –ασπρόμαυρων ταινιών- που άφησαν εποχή, και οι οποίες, χαρακτηρίζονται ως «Η χρυσή εποχή» για το ελληνικό σινεμά.

Εμείς οι παλιοί που έτυχε να τις δούμε στην αρχή της προβολής τους στην πατρίδα, ή χρόνια αργότερα από τις «κασέτες» που νοικιάζαμε στην Αυστραλία, μας ξύπνησαν μνήμες παλιές, που μας έφεραν στην θύμηση την δική μας νιότη. Μας συγκίνησαν όπως ήταν φυσικό διότι θυμηθήκαμε ξανά χρόνια περασμένα και στιγμές που κρατάμε ζεστές ακόμη στην καρδιά μας.

Κλείνοντας αυτή την σειρά θέλω να αναφερθώ σε γενικές γραμμές στα χρόνια που ακολούθησαν, που άρχισε και η μαζική παραγωγή ελληνικών έγχρωμων ταινιών.

Ήταν μια εποχή πολλή «λαμπερή» που όλοι την ζήσαμε και γιατί όχι και την χαρήκαμε. Απολαύσαμε πολλές ομορφιές του τόπου μας αλλά θαυμάσαμε και αγαπήσαμε- ίσως και μυστικά ερωτευθήκαμε- ήθοποιούς που έγιναν το ίνδαλμά μας για πολλά χρόνια.

Όταν τέλειωνε η ταινία, μας άφηνε ένα χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη, περιμένοντας να δούμε σε μια άλλη προβολή τον αγαπημένο ή την αγαπημένη μας ήθοποιο σε καινούργια ταινία.

Οι λίγοι, οι ελάχιστοι, οι μεγαλύτεροι σε πλικία αλλά εκλεκτοί ήθοποιοί, που γύρισαν εκείνες τις πρώτες ασπρόμαυρες ταινίες, σιγά-σιγά αποσύρθηκαν και με το πέρασμα των χρόνων έφυγαν από την ζωή.

Ελάχιστα από τα ονόματα των νέων τότε σε πλικία ήθοποιών-αναφέρομαι στον μεγάλο Δημήτρη Χορν, και την Έλλη Λαμπέτη, που ξεχώρισαν από τα πρώτα τους βίματα, παρέμειναν και

λάμπρυναν με την παρουσία τους τόσο τον κινηματογράφο όσο και το θέατρο.

Καθώς κυλούσαν τα χρόνια στην δεκαετία του 1960, και για ένα μεγάλο χρονικό διάσπορα, ο ελληνικός κινηματογράφος γνώρισε ένα οργανισμό παραγωγής ταινιών.

Δεν ήταν μόνο οι ταινίες. Αυτό που χαρακτηρίζει την περίοδο εκείνη, ήταν και οι κινηματογραφικοί αστέρες. Δεκάδες ονόματα ανδρών και γυναικών γνώρισαν την εμπορική επιτυχία, την τεράστια λάμψη και δημοτικότητα.

Υπήρχαν βασικά οι συναισθηματικές, οι μελοδραματικές καθώς και οι κωμικές ταινίες. Τα ονόματα των λαμπερών πρωταγωνιστών-όλοι τους νέοι σε πλικία-αποτελούσαν τα ινδάλματα των νέων θεατών, της εποχής που στην δεκαετία του 1960-70 βρισκόταν και εκείνοι στην πρώτη τους νιότη.

Όλοι εμείς οι παλιοί ζήσαμε εκείνη την περίοδο. Μια γλυκιά εποχή γιομάτη νιάτα ομορφιά και χρώμα, που μας τύλιγε ταυτόχρονα όλους και η αύρα του έρωτα.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια και εμείς μεγαλώναμε κάπως, αποκτώντας τα πρώτα μας παιδιά, παραπρούσαμε ότι πολλά από τα λαμπερά ονόματα των πρωταγωνιστών των περασμένων χρόνων έπεισαν και ξενιούνταν με τον καιρό.

Τα λίγα ονόματα των «star», που έμειναν- τους ωραίους, της ωραίας και εκείνο του κωμικού- ξεχώρισαν και «βασίλεψαν» στην οθόνη για μεγάλο χρονικό διάσπορα.

Θα αποφύγω να αναφέρω ονόματα των κινηματογραφικών αστέρων-ανδρών και γυναικών που στην εποχή τους, ήταν τόσο ωραίοι και λαμπεροί που ο καθένας είχε το δικό τους κοινό που τους λάτρευε. Διότι οποιαδήποτε αναφορά ονόματος, θα είναι καθαρά υποκειμενική. Δεν

θέλω να επιβάλω την δική μου γνώμη. Σεβαστή π γνώμη του καθενός στο θέμα αυτό.

Όμως κανένα αστέρι της εποχής εκείνης 1960-70, δεν κατόρθωσε, να ξεπεράσει το εσωτερικό κάλλος και λαμπρότητα, το ταλέντο και την πρωσπικότητα μιας Έλλης Λαμπέτη και ενός Δημήτρη Χορν.

Υπήρχαν φυσικά και οι ηθοποιοί του δεύτερου ρόλου, του πατέρα, της μάνας, της πεθεράς, της γειτόνισσας. Τους θυμόμαστε με συγκίνηση και αυτούς, διότι με την ξεχωριστή παρουσία τους, και το ταλέντο τους ξεχώρισαν. Μας έκαναν να γελάσουμε και να συγκινηθούμε.

Κλείνοντας τον κύκλο αυτό με τις αναμνήσεις για τις καλές ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου, στην περίοδο του 1960-70, θα πρέπει να αναφέρω, ότι για την παρακμή του ελληνικού κινηματογράφου που ακολούθησε, συνέτειναν πολλοί παράγοντες.

Ένας παράγοντας είναι το ίδιο το σύστημα των «star». Δεν βασίζονταν οι ταινίες στην εσωτερική λαμπρότητα και το ταλέντο του ίδιου πρωταγωνιστή ή πρωταγωνίστριας, αλλά στην εξωτερική ακτινοβολία που εξέπεμπε.

Καθώς ο χρόνος άρχισε να φθείρει βιολογικά τους σταρ, μοιραία δεν μπορούσαν να προβάλλουν τη δροσιά και την εξωτερική ακτινοβολία που είχαν στα νιάτα τους. Έπρεπε να τους αντικαταστήσουν. Στην κούρσα της διαδοχής δεν βρέθηκαν τα πρόσωπα που ζητούσε το σύστημα. Όχι πως δεν υπάρχουν σήμερα νέοι ταλαντούχοι ήθοποιοί.

Είναι το σύστημα που ίδη ξεπεράστηκε και γέρασε όπως οι πρωταγωνιστές που δημιούργησε. Την άλλη εβδομάδα θα μιλήσουμε για το πώς βλέπουμε εμείς οι παλιοί την τηλεόραση, και ότι ο ελληνικός κινηματογράφος στις μέρες μας έχει κάνει την μεγάλη ανατροπή και επανάσταση.

Μπάμπης Ράκης